

Adamik Tamás

Deák-Sárosi Lászlónak

(A megújulás lendülete című fényképetektől ihletve)

Érett koromnak gondja, reménye most
örvendve biztat: törj fel a jobbra már!
Fürkészd ki titkát szép jövődnek,
hogy tudj csak élni derűs jelenben.

Dolgozz, pihenj is! Változatos remény
éltessen áldón: hasznos a létezés.
Hasznos magadnak, másnak is jó:
dolgozva, másnak is élsz, barátom.

Így téve, Istent is követed talán,
Ő hat napig dolgozva, pihengetett.
Most ötven év múltán, pihenj meg,
S hörpintsd kupád szerető nejedre!

B. Tóth Klára

Ludas Laci

Deák-Sárosi László születésének 50. évfordulójára

Hajdann egy faluban valahol, tán itt vala Pesten,
Rákosnál, Palotán, *jó szerrel ez jut eszembe.*
Már tsak elég az, hogy: vált hajdann egy Művelő Ház,
Tóth Lajos ott ada helyt versben felszólani nekünk,
merthogy a jó Adamik Mester csapatunk szerzette,
lásd, csupa költőfélét, Györgyit, Klárit, a Ludas
Lászlót hozzá, az, ki a' doctori oskolakurzus
végett járt ki az Eötvös sztrítre a bölcseletért is,
és a barátságért, rémlik, RIM lett a csoport, és
kezdé írni az ókori formát, hexametert is,
pentametert, sőt szapphóit, alkaiozsi strófát.
Lúdas Lászlónk, merthogy a szorgos munka fejében
nyáron a' billentyűzetet úgy *tsapkodta nap estig,*
főnöke zsémbelt, ám ha *száraz falra marokkal*
borsót hintett volna, szitok, motsok és a' hurítás
annyit tett Lacinak, csak dolgoza hüen a gépen,
írta a historiás dalokat s a szonettkoszorúkat,
már pedig az, mit feltett ő furfangos eszébe,
azt onnan sem tűz, sem víz nem ütötte ki többé;
ámde a lúdak fellázadván áttotyogának
jó Fazekastól ím a Deákos versi szövetbe,
s ott a Libás nevet úgy pottyantották az ölébe.
– Jó lesz – mondá, és megirá új hexameternek,
megcsavarintva, a hőst tévén Döbrögi fiává,
öt verik össze, de háromszor, mert átveri népét...
Fordulatos szatírája a gúny, humor áradatával
most zene szárnyán adja elő a Libás Matyi sorsát.

Baka Györgyi

A szellem szőnyegén repülsz

Deák-Sárosi László 50. születésnapjára

Repülsz a versekkel, képekkel,
film jelenetekkel tűzdelt
szellemi szőnyegen belső
zenéd ritmusára, minden szílat
áthat a fény, akár a létedet.

Terített ünnepi asztalnál
várunk szavadra, szelíden
lesöpröd azt, ami széthullt,
újra röppen a lelked, úgy
szállsz, hogy sűrűsödsz.

Illatok éltetnek, messziről
integető hegyek fái, bokrai,
táguló térközök keresztjei
metszik, növelik létidőd.

A végtelenből rád tekintő
pirkadat alkotás közben talál,
éltet, hajt, küzdésre késztet
igazság-szenvedélyed.

Vitéz Ferenc

A jel helyreállítása

(Deák-Sárosi Lászlónak)

Pereg a filmed: álmodsz.
Elveszett az Éden – és minden
kertben rohadni kezdett a lehullott
gyümölcs. Reggelre rád fagy a veríték...
Házad előtt felállítod a ledöntött keresztet.

© Benkő Imre: Csirmaz Miklós villanyszerelő. Ózd, 1989